

re la mișcarea revoluționară din 1821 în România, ară puteasă împlinșcă uă mică parte din totalul istoriei contimporane, după uă seriósă chibzuire luaiū curagiulū a o da la lumină: căci pentru celle ce rostescce omulū prin graiū este judecatū numai de către cei în viață, ier pentru celle scrise se judecă și de posteritate. Dér abuserile cellorū puternici, cari aū împinsū pe nefericiții locuitorī la disperare în câtū să céră cu armele în mână ușurare la suferințele lorū, mă făcură a nesocoti totulū și a'mī supune scrierea la criteriulū publiculū.

Pe lângă alte multe fapte și întêmplări ce se espunū într'ênsa, ea mai condamnă, cu tótă imparțialitatea, și abuserile unora din boierii aflați pe atunci la putere, și tôte câte aū lucratū contra causei naționale. Marturī fideli a acestorū abuseri suntū toți contimporanii indigeni și străini, din cari mulți suntū încă și pônē acum în viață.

Repetū dér' că, pe de o parte, îndemnatū de unū simtimentū de sacră datorie către memoria unchiului meū, ier pe de alta, animatū de dorința de a servi adevêrulū purū și simplu, fôr' a fi silitū a preschimba, din considerațiuni de persóne, nici evenimentele nici faptele care aparținū d'a dreptulū istoriei țêrei Românesci,